

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. Č., narozený dne X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018 č. j. PK - DSH/10241/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 26. 7. 2018, č. j. MMP/189485/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu dvojího přičítání, neboť zřetelně považoval za přítěžující okolnost samotné naplnění dané skutkové podstaty.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013-42. Správní orgán dle žalobce nehodnotil všechna zákonná kritéria, ani všechny polehčující a přitěžující okolnosti (den, čas a místo spáchání přestupku, záznam v EKŘ žalobce aj.), a u těch kritérií, která hodnotil, důsledně neuváděl, zda se jedná o polehčující nebo přitěžující okolnost, a už vůbec neuváděl, jaký vliv má to které kritérium na konečnou výši pokuty. Dále správní orgán dle žalobce nezohlednil, že vedle pokuty bude žalobci jako sankce uložen též záznam bodů do registru řidičů a také bude žalobce muset uhradit náklady řízení, čímž bude pokuta fakticky navýšena o dalších 1 000 Kč. Rovněž není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že právě pokuta ve výši 2 000 Kč je adekvátní. Podle názoru žalobce měla být rovněž pokuta adekvátně snížena s ohledem na to, že v řízení došlo k průtahům. Odůvodnění výměry sankce je tedy nepřesvědčivé, neúplné, a proto nepřezkoumatelné. Žalobce si je vědom toho, že v minulosti spáchal přestupky v dopravě, jeden přestupek na 40 000 ujetých kilometrů však nemůže být brán jako přitěžující okolnost, ale takové skutečnosti v podstatě nelze zabránit, když rychlostní limity jsou často stanoveny nelegitimně nízko a jsou porušovány drtivou většinou řidičů (nepochybně i policisty a úředníky, kteří za jejich porušování rozdávají pokuty). Žalobce dále namítal, že není pravda, že by se řidič při průjezdu světelně řízenou křižovatkou musel soustředit na průjezd více než na jiných místech. Řidič jedoucí v jízdním pruhu, pro který semafor ukazuje zelený signál, má totiž absolutní přednost a může si být celkem dost jistý, že si jsou toho všichni ostatní řidiči vědomi a že mu tedy umožní volný průjezd křižovatkou, neboť jim tento stav naznačuje jednoznačný a dobře viditelný červený signál. Přitěžující okolností není ani to, že k přestupku mělo dojít na průtahu Plzni (samo o sobě je bez relevance, zda se jedná o průtah), podstatné je naopak to, že v daném místě a čase panoval nulový provoz. Navíc dle žalobce telefonování v podstatě žádnou pozornost neubírá, obzvláště u řidiče, který je zkušený a vyježděný jako žalobce. Zvýšená pozornost nebyla vyžadována ani proto, že po celou dobu průjezdu i předtím na semaforu svítilo zelené světlo. Žalobce poukázal na fakt, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl k dalším polehčujícím okolnostem, kterými jsou skvělé počasí, kdy nepršelo, nebyla nijak snížena viditelnost, nepršelo, nebylo náledí a nefoukal nárazový vítr. Další polehčující okolností podle žalobce je, že žalobce je řidičem zkušeným, který by na nepředvídatelné situace reagoval sebejistě. Polehčující okolností je konečně i to, že žalobce má na vozidle příplatkový brzdový systém, který by v případě nenadálé situace vozidlo zpomalil mnohem účinněji, než běžný brzdový systém na starém automobilu. Z výše uvedeného je patrné, že je výše sankce nepřiměřeně vysoká. Žalovaný tedy měl rozhodnutí správního orgánu zrušit či snížit výši sankce, neboť je nepoměrně vysoká vzhledem k okolnostem tohoto případu. Další okruh žalobních námitek se týkal věci, kterou měl žalobce držet v pravé ruce. Nebyl to mobilní telefon ani hovorové zařízení, ale přenosné rádio. Fotografie rádia žalobce přiložil k žalobě a navrhl ji provést jako důkaz. Dále žalobce navrhl jako důkaz samotné rádio, respektive jeho ohledání na soudním jednání. Žalobce měl rádio na sedadle spolujezdce, když v průběhu jízdy zaznamenal tiché zvuky. Nevěděl, kde mají původ, a tak dával ucho k průduchům klimatizace, k subwooferům, a poté i k rádiu. Žalobce zjistil, že rádio zcela nevypnul a potichu hrálo. Jakmile žalobce dané zjistil, opět rádio odložil. Policisté na kameře žalobce zastihli právě v momentu, kdy dal ucho k rádiu, jestli zvuky, které ho rušily, nejdou z něho. Žalobce namítá, že správní orgány porušily zásadu *in dubio pro reo*, když žalobce uznaly vinným, aniž by existoval jednoznačný důkaz o tom, že se skutečně jednalo o mobilní telefon. Správní orgány vyšly toliko z videozáznamu, ze kterého však není jednoznačně patrné, co přesně žalobce držel v ruce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žalobce namítá, že fakt, že se o mobilní telefon či hovorové zařízení nejednalo, je patrný i z toho, že do daného zařízení žalobce nehovoří. Již díky tomuto správní orgány měly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu provést výsledky policistů, kterými by bylo prokázáno, proč se policisté domnívali, že se jedná právě o mobilní telefon. Správní orgány tedy rozhodně nerozhodovaly nestranně a nezájatě, ačkoli k tomu byly povinny. Žalobce dále namítá, že správní orgán rozhodoval na základě znalostí, které získal z úřední činnosti, viz konstatování *"Ačkoliv je v úředním záznamu uvedeno, že obviněný držel telefon ještě na vozovce ulice Jízdecká, je správnímu orgánu známo, že komunikace za křižovatkou s ulicí 5. května je stále ulicí Tyršova, přičemž z kamerového záznamu nevyplývá, že by obviněný držel telefon ještě v době, kdy jej hlídka PCŘ stavěla u OC Plaza, tedy v ulici Jízdecká."*, aniž by uvedl, odkud jsou mu tyto informace známy. Výše uvedené je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 9. srpna 2018, sp. zn. 9 As 175/2018. Správní orgán tedy rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, žalobci však neumožnil se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit a ani neuvedl, v jakém konkrétním řízení měl tyto skutečnosti zjistit. Žalovaný měl z tohoto důvodu rozhodnutí prvního stupně zrušit. Tím, že ho nezrušil, došlo ke zkrácení práva žalobce na spravedlivý proces. Nakonec žalobce vyjádřil nesouhlas s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho advokáta na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem.

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že po důkladném přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaný coby odvolací orgán shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Ve zdůvodnění napadeného (prvoinstančního) rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jenž tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný plně ztotožnil. V řízení provedenými důkazy zejména kamerovým záznamem bylo prokázáno, že odvolatel dne 21. 4. 2018 v době okolo 9:34 hodin na vozovce pozemní komunikace ulice Tyršova, v úseku mezi křižovatkou s ulicí sady 5. května a mezi úrovnovým křížením s ulicí Rooseveltova, ve směru jízdy k ulici Jízdecká, za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí dle žalovaného poskytuje skutkovou i právní oporu výroku, je z něj zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán prvního stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Žalovaný se dále neztotožnil s námitkou, že by uložený trest nebyl řádně odůvodněn. Žalobní námitky žalovaný hodnotil jako nedůvodné, a proto navrhl žalobu zamítnout.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 21. 4. 2018, jímž byl zaznamenán přestupek spáchaný žalobcem, který byl ztotožněn podle občanského průkazu. K oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Dále je ve spise založena obálka s CD nosičem, na němž je zaznamenáno přestupkové jednání řidiče. K dispozici je také Úřední záznam ze dne 21. 4. 2018, jenž obsahuje popis skutkové situace tak, jak ji vnímali zasahující policisté. Dále je ve spisu založena Evidenční karta řidiče, z níž je patrné, že žalobce naposledy spáchal dva dopravní přestupky v průběhu roku 2017.
5. Při jednání dne 17. 7. 2018, které bylo konáno v nepřítomnosti žalobce a jeho tehdejšího zmocněnce, neboť se ani jeden z nich z jednání neomluvil, ačkoliv předvolání bylo zmocněnci žalobce řádně doručeno. Při jednání správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, zejména pak oznámením přestupku, úředním záznamem a dalšími, a konstatováním videozáznamů z vozidla policistů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

6. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zák. o silničním provozu. Povinnost nahradit náklady řízení byla uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
7. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán měl za prokázané, že se skutek stal. Správní orgán shledal, že jím shromážděné podklady a důkazy dostatečně prokazují protiprávní jednání žalobce. Při stanovení druhu a výše uloženého správního trestu správní orgán prvního stupně přihlédl k charakteru přestupku i k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu včas nedoplnil. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dle žalovaného poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a vyhodnotil, že prvoinstanční rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.
9. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
10. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
11. Soud v dané věci musí předně také poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.
12. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo odůvodněno, přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
13. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet námitek proti pochybení správního orgánu. Žalobce však v odvolacím řízení nevznesl žádná v žalobě tvrzená pochybení. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybach měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
14. K prvnímu okruhu žalobních námitek týkajících se stanovení uložené sankce jejího druhu a výši zdejší soud uvádí, že odůvodnění správního orgánu I. stupně je v tomto ohledu Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dostatečné, jasné a přezkoumatelné. Námitka žalobce, že úvahy správního orgánu jsou v rozporu se zákazem dvojího přičítání, není dle názoru soudu na místě, neboť správní orgán svým konstatováním, že „zhodnotil charakter přestupku spočívajícího v držení telefonního přístroje za jízdy jako závažnější, neboť toto jednání rozptyluje pozornost řidiče a brání plně se věnovat řízení vozidla.“ pouze uvádí fakt korespondující se závěry uvedenými v komentáři „Je totiž prokázáno, že telefonováním za jízdy dochází k rozptýlení pozornosti řidiče a ke snížení fyzické a psychické schopnosti adekvátně reagovat na nenadálé dopravní situace. Tento stav může způsobit opožděné brzdění a tím prodloužení brzdné dráhy i o několik desítek metrů nebo přehlédnutí dopravního značení a následné nedání přednosti v jízdě, což může mít v konkrétním případě fatální důsledky. Mimo telefonní přístroj je zakázáno používat jakékoliv jiné hovorové nebo záznamové zařízení, jako je např. megafon, diktafon apod., neboť účinky jejich užívání při jízdě jsou stejné.“ (Komentář k zákonu o provozu na pozemních komunikacích, 2. vydání, 2012, Kovalčíková, Štandera, s. 43 – 46). Správní orgán dále v odůvodnění uložené sankce zhodnotil všechny pro konkrétní případ relevantní polehčující (žalobce svým jednáním nezpůsobil hmotnou škodu či zranění) i přitěžující okolnosti (místo a čas protiprávního jednání, výpis z evidenční karty řidiče), a vždy uvedl, zda daný aspekt hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Teprve na základě všech výše uvedených skutečností uložil správní orgán v souladu s dikcí zákona žalobci sankci.

15. K námitkám ohledně výše pokuty dále soud uvádí, že je zcela na zvážení správního orgánu, jakou výši v daném zákonném povoleném rozmezí, po zhodnocení všech relevantních skutečností, zvolí. Správní orgán uložil žalobci pokutu (2 000 Kč) vprostřed možného rozmezí (1 500 -2 500 Kč), své rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil. Soud shledal odůvodnění v této části v souladu se zákonem a v mezích správního uvážení.
16. Žalobce dále namítal, že správní orgán nezohlednil, že mu vedle pokuty budou také zapsány body do registru řidičů, a že bude pokuta fakticky navýšena o 1 000 Kč za náklady řízení. K tomu soud uvádí, že v obou případech se nejedná o správní sankci, která je za přestupek ukládána, ale o další právní následek spojený se spácháním protiprávního jednání (viz zapsání bodů) či se samotným řízením vedeného ohledně přestupku (viz náklady řízení), přičemž správní orgán nemůže tyto následky zohledňovat při ukládání sankce, neboť vznikají ze zákona.
17. Správní orgán nepochybil, když jako přitěžující zohlednil místo a čas spáchání přestupku, které dále odůvodnil tak, že v daných místech hlavního průtahu městem jsou kladeny zvýšené požadavky na řidičovu pozornost, i z důvodu blízké křižovatky se světelnou signalizací, která vyžaduje řidičovo plné soustředění.
18. Skutečnost, že správní orgán přihlédl ke třem záznamům ve výpisu z evidenční karty řidiče, jako k přitěžující okolnosti je dle náhledu soudu také v pořádku, neboť toto svědčí o opakované nekázní žalobce, přičemž na něj již nelze nahlížet jako na bezúhonného řidiče.
19. K žalobcově tvrzení, že mu telefonování v podstatě neubírá žádnou pozornost, protože je řidičem zkušeným a vyježděným, a tedy není potřeba, aby se při průjezdu křižovatkou se světelnou signalizací musel soustředit více než na jiných místech, soud uvádí následující. Není vůbec relevantní, jakým řidičem žalobce je, zákonné požadavky na opatrnost a dodržování dopravních předpisů jsou kladeny na všechny osoby, které jsou držiteli řidičského oprávnění, stejně. Ani subjektivní pocit žalobce, že se i při telefonování soustředí dostatečně, jej tedy neopravňuje tato pravidla porušovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

20. Soud dále uvádí, že při přezkumu správního řízení nepostřehl, že by došlo k průtahům, jež velmi obecně namítal žalobce. Vzhledem k výše uvedenému, má soud odůvodnění obou rozhodnutí v části, kde byla hodnocena sankce za dostatečně přezkoumatelná, a námitky žalobce za nedůvodné.
21. V nyní projednávané věci je dále třeba vycházet z toho, že skutečnost, zda řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Krajský soud je toho názoru, že doba 4 – 5 sekund je dostatečným časovým intervalem k identifikaci zařízení v ruce žalobce. Z videozáznamu a spisové dokumentace jednoznačně vyplývá protiprávní jednání žalobce, o němž soud nemá pochybnosti. Správní orgán na základě listinných důkazů v souvislosti s videozáznamy z vozidla policistů vyhodnotil, že věc držená žalobcem byl mobilní telefon. Vycházel při tom z Oznámení přestupku a z Úředního záznamu zakročující policistky, které spolu korespondují a uvádějí, že hlídka PČR zastavila a kontrolovala žalobce právě z důvodu, že při řízení držel v pravé ruce mobilní telefon. Dále správní orgán vycházel z videozáznamů kamer a fotografie vozidla žalobce. Protiprávní jednání zachycené na videozáznamech správní orgán přesně určil v časovém úseku 09:34:46 až 09:34:54. Soud považuje provedené dokazování za dostatečné.
22. Z výše uvedeného jasné plyne, že výslech zasahujících policistů by byl nadbytečným, neboť provedeným dokazováním bylo protiprávní jednání žalobce dostatečně prokázáno.
23. Soud považuje za nadbytečné provádět žalobcem navržený důkaz fotografií ručního rádia a ohledáním samotného rádia, neboť spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností provedenými důkazy, zejména videozáznamem z přední kamery z policejního vozu, oznámením přestupku, úředním záznamem a dalšími listinnými důkazy. Nadto musí soud podotknout, že žalobce měl namítat již během silniční kontroly, že v ruce držel ruční rádio, což však neučinil ani během kontroly ani v odvolání. Nyní se námitka jeví jako zcela účelová.
24. Další námitku žalobce soud považuje za zcela lichou. V žalobě uvedená citace správního orgánu *„Ačkoliv je v úředním záznamu uvedeno, že obviněný držel telefon ještě na vozovce ulice Jízdecká, je správnímu orgánu známo, že komunikace za křižovatkou s ulicí 5. května je stále ulicí Tyršova, přičemž z kamerového záznamu nevyplývá, že by obviněný držel telefon ještě v době, kdy jej hlídka PČR stavěla u OC Plaza, tedy v ulici Jízdecká.“* je vytržena z kontextu, neboť z první věty tohoto odstavce vyplývá, že správní orgán vycházel z listinných podkladů a zároveň videozáznamů z policejních kamer, z nichž je trasa žalobce jasné zřetelná. Uvedení konkrétního místa je tak v daném případě důležité pro individualizaci skutku, nikoliv však pro právní kvalifikaci daného přestupku, neboť zrovna v tomto konkrétním případě nezáleží na tom, kde přesně se skutek stal (míněno ulici) pokud se stal při řízení motorového vozidla. Správní orgán tak pouze uvedl omyl z úředního záznamu na pravou míru, přičemž toto nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.
25. Pokud jde o námitku směřující proti zveřejňování osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, tato námitka se zdejšího soudu netýká, a proto se jí zabývat nemůže.
26. Žalovaný dle názoru soudu postupoval v souladu s § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož *„Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“* Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání bez odvolacích námitek, které ani přes výzvu nedoplnil, Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

posoudil žalovaný pouze zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí je bez závad, tvoří ucelený řetězec a poskytuje věcnou i právní oporu výroku rozhodnutí. Žalovaný i soud shledali prvoinstanční rozhodnutí v souladu s právními předpisy.

27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková, v.r
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.